

Piotr Banaszek, Melodramat

Jeszcze czuje smak twych ust,
jeszcze trzymam cię w ramionach.
Chociaż światła już pogasły
i tragedia zakończona.
W szatni dwa ostatnie płaszcze
rozłączono przed momentem.
Choć uwierzyć jeszcze łatwo
w proste słowa: będziesz, będę.
Były gesty, były słowa.
Setka długich prób bezmała.
Monologi na drabinie,
co szczyt marzeń zagrać miała.
Uczyliśmy się na pamięć:
swoich szeptów, westchnień, spojrzeń.
Tylko czemu panie sufler
tak nam wcześniej przyszło dojrzeć.
Tak wątpliwy melodramat,
w rolach głównych ja i ty.
W tle gdzieś trzaska płyta zgrana,
kiepsko widać, bo przez łyżę.
Taki kicz we wtorki taniej
za pół ceny można mieć.
A po ciemku serce rani,
skądś znajoma dziwnie treść.
Jeszcze w moich dłoniach twoje,
jeszcze zapach twój pozostał.
Choć już wokół zmiatają,
koniec farsy, czas się rozstać.
W szatni dwa ostatnie płaszcze
rozłączono przed godziną.
I uwierzyć jeszcze trudno
w słowa dwa: minęła, minął.